

3. Wysokość wydatków objętych zatwierdzonymi planami nie może przekraczać wpływów z tytułu opłaty leśnej.

4. W razie poniesienia faktycznie wyższych wydatków przez nadleśnictwa państwowe i zespoły nadleśnictw od uzyskanych dochodów z opłaty leśnej — wynikająca stąd różnica obciąża wynik bilansowy nadleśnictwa państwowego i zespołu nadleśnictw.

§ 4. Okręgowe zarządy lasów państwowych przekazują środki z rachunku specjalnego określonego w § 1 na rachunki rozliczeniowe — nadleśnictwom państwowym i zespołom nadleśnictw na sfinansowanie zadań wynikających z art. 19 ustawy — w granicach rzeczywistych potrzeb do wysokości kwot w zatwierdzonych planach wydatków.

§ 5. Dochody z opłaty leśnej i wydatki związane z wy-

konywaniem zadań określonych w art. 19 ustawy wchodzą do planów finansowo-gospodarczych okręgowych zarządów lasów państwowych w części dotyczącej działalności pozaperacyjnej.

§ 6. Szczegółowe zasady prowadzenia ewidencji księgowej wpływów z opłaty leśnej i wydatków związanych z wykonywaniem zadań określonych w art. 19 ustawy oraz zasady i tryb opracowywania i zatwierdzania planów dochodów i wydatków ustali Minister Leśnictwa i Pielęgnacji Drzewnego po uzgodnieniu z Ministrem Finansów.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1961 r.

Minister Finansów: w z. J. Kole

393

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 12 listopada 1960 r.

w sprawie zasad wprowadzenia do ksiąg przecenionej wartości środków trwałych.

Na podstawie § 1 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1950 r. Nr 22, poz. 188 i z 1951 r. Nr 25, poz. 185) oraz § 9 zarządzenia nr 81 Prezesa Rady Ministrów z dnia 28 maja 1960 r. w sprawie przeceny objętych powszechną inwentaryzacją środków trwałych z poziomu cen obowiązujących w dniu 1 stycznia 1956 r. na ceny obowiązujące w dniu 1 lipca 1960 r. zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zarządzenie dotyczy jednostek działających w dniu 1 stycznia 1961 r., które w myśl uchwały nr 12 Rady Ministrów z dnia 5 stycznia 1959 r. w sprawie przeprowadzenia powszechnej inwentaryzacji środków trwałych (Monitor Polski Nr 6, poz. 24) lub zarządzeń wydanych w związku z tą uchwałą były zobowiązane do przeprowadzenia powszechnej inwentaryzacji, tj.:

- 1) państwowych przedsiębiorstw działających według zasad rozrachunku gospodarczego, zobowiązanych do dokonywania odpisów amortyzacyjnych;
- 2) spółek, w których udział Państwa, przedsiębiorstw państwowych lub innych instytucji państwowych wynosi co najmniej 50% kapitału zakładowego,
- 3) jednostek spółdzielczych,
- 4) zjednoczeń i zarządów przedsiębiorstw państwowych,
- 5) gospodarstw pomocniczych, działających według zasad rozrachunku gospodarczego,
- 6) instytutów naukowo-badawczych oraz centralnych laboratoriów, jak również pozostałych jednostek i zakładów budżetowych, jeżeli przeprowadziły one powszechną inwentaryzację środków trwałych.

2. Zarządzenie stosuje się odpowiednio również do jednostek wymienionych w ust. 1, które nie przeprowadziły powszechnej inwentaryzacji z powodu nieposiadania w dniu 31 grudnia 1959 r. środków trwałych, lecz w których to jednostkach przychód środków trwałych nastąpił w okresie pomiędzy dniem 1 stycznia a 31 grudnia 1960 r.

3. Symbole i nazwy kont podane w niniejszym zarządzeniu wynikają z zarządzenia Ministra Finansów z dnia 30 czerwca 1959 r. w sprawie planów kont dla jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 66, poz. 341) oraz zarządzenia Ministra Finansów z dnia 10 marca 1956 r. w sprawie przepisów o rachunkowości budżetowej (Monitor Polski Nr 29, poz. 390).

§ 2. 1. Wartość przecenionych na ceny obowiązujące w dniu 1 lipca 1960 r. własnych środków trwałych wprowadza się do ksiąg pod datą 1 stycznia 1961 r., a w przedsiębiorstwach podlegających Ministerstwu Rolnictwa, w których występuje rok gospodarczy — pod datą 1 lipca 1961 r. Przecenie podlega zgodnie z instrukcjami Głównego Urzędu Statystycznego wartość początkowa (odtworzenia) środków trwałych zaklasyfikowanych do grup 1—7 klasyfikacji rodzajowej, tj. budynków, budowli, kotłów i maszyn energetycznych, maszyn, urządzeń i aparatów ogólnego zastosowania, maszyn, urządzeń i aparatów specjalnych branżowych, urządzeń technicznych oraz środków transportowych oraz wartość umorzenia tej części wymienionych środków trwałych, dla których w toku powszechnej inwentaryzacji ustalono stopień zużycia (tj. pochodzących sprzed 31 grudnia 1959 r.). Wartość umorzenia, o której mowa, powinna być obliczona od wartości środków trwałych po ich przecenie na ceny obowiązujące w dniu 1 lipca 1960 r. biorąc pod uwagę stopień (procent) zużycia ustalony w wyniku powszechnej inwentaryzacji na dzień 31 grudnia 1959 r. Przeceną obejmuje się stan środków trwałych na dzień 1 stycznia 1961 r., ustalony i zweryfikowany na koniec poprzedniego roku sprawozdawczego zgodnie z przepisami zarządzenia Ministra Finansów z dnia 4 grudnia 1959 r. w sprawie podstawowych zasad prowadzenia księgowości, inwentaryzacji, sporządzania sprawozdań finansowych oraz przechowywania dowodów księgowych przez jednostki gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 102, poz. 546).

2. Jednostki wymienione w § 1 ust. 1 pkt 1—5 wprowadzą do ksiąg wartości przecenionych środków trwałych, o których mowa w ust. 1, w następujący sposób:

- 1) dotychczasową wartością początkową środków trwałych uznaje się konto 00 „Środki trwałe”, a obciąża się konto 85 „Fundusze zasadnicze”,
- 2) dotychczasową wartością umorzeń środków trwałych obciąża się konto 01 „Umorzenie środków trwałych”, a uznaje się konto 85 „Fundusze zasadnicze”,
- 3) wartością środków trwałych ustaloną według cen obowiązujących w dniu 1 lipca 1960 r. obciąża się konto 00 „Środki trwałe”, a uznaje się konto 85 „Fundusze zasadnicze”,
- 4) wartością umorzenia tej części środków trwałych, dla których ustalono stopień zużycia, uznaje się konto 01 „Umorzenie środków trwałych”, a obciąża się konto 85 „Fundusze zasadnicze”.

3. Jednostki wymienione w § 1 ust. 1 pkt 6 wprowadzą do ksiąg wartości przecenionych środków trwałych, o których mowa w ust. 1, w następujący sposób:

- 1) dotychczasową wartością początkową środków trwałych uznaje się konto „Środki podstawowe”, a obciąża się konto „Fundusz w środkach podstawowych”;
- 2) wartością środków trwałych ustaloną według cen obowiązujących w dniu 1 lipca 1960 r. obciąża się konto „Środki podstawowe”, a uznaje się konto „Fundusz w środkach podstawowych”.

4. Przepisy ust. 1—3 nie dotyczą narzędzi, przyrządów, ruchomości, wyposażenia, zasadzeń wieloletnich, melioracji, inwestycji w obcych obiektach, inwentarza żywego itp., które nie podlegają przecenie.

§ 3. 1. Ponadto z dniem 1 stycznia 1961 r. wprowadza się do ksiąg znajdujące się w jednostkach środki trwałe o nie ustalonym tytule własności, ujawnione w wyniku powszechnej inwentaryzacji.

2. Jednostki wymienione w § 1 ust. 1 pkt 1—5 wprowadzą do ksiąg środki trwałe, o których mowa w ust. 1, w sposób podany w § 2 ust. 2 pkt 3 i 4, z tym że jednostki wymienione w § 1 ust. 1 pkt 3 wyodrębniają wartość netto tych środków trwałych w ewidencji analitycznej do konta 85 „Fundusze zasadnicze”.

3. Jednostki wymienione w § 1 ust. 1 pkt 6 wprowadzą do ksiąg środki trwałe, o których mowa w ust. 1, w sposób podany w § 2 ust. 3 pkt 2.

§ 4. 1. Podstawą wprowadzenia do ksiąg wartości przecenionych środków trwałych, o których mowa w §§ 2 i 3, są sprawozdania sporządzone według formularzy A i B ustalonych w instrukcji nr VI Głównego Urzędu Statystycznego w sprawie zasad przeceny środków trwałych i sprawozdawczości z jej wyników, zatwierdzone przez jednostkę nadrzędną. Przy zatwierdzaniu sprawozdań należy stwierdzić prawidłowość i kompletność dokonanej przeceny, a w szczególności, czy:

- 1) spisami i przeceną objęto wszystkie środki trwałe, które zgodnie z przepisami miały być objęte powszechną inwentaryzacją,
- 2) zastosowano przy przecenie właściwe ceny odtworzenia środków trwałych, obowiązujące w dniu 1 lipca 1960 r., a działania rachunkowe wykonano w sposób poprawny,
- 3) prawidłowo ustalono według stanu na dzień 31 grudnia 1959 r. wartość zużycia środków trwałych objętych przeceną,
- 4) wyjaśniono i odpisano we właściwym trybie niedobory i nadwyżki ujawnione w toku powszechnej inwentaryzacji,
- 5) prawidłowo powiązano dane dotyczące poszczególnych obiektów inwentarzowych ze sprawozdaniem.

2. Sprawozdania, o których mowa w ust. 1, powinny być zatwierdzone dla jednostek wymienionych w § 1 ust. 1 pkt 1, 3, 5 i 6.

§ 5. 1. Od dnia 1 stycznia 1961 r. należy założyć ewidencję analityczną środków trwałych według ustalonych w wyniku powszechnej inwentaryzacji obiektów inwentarzowych, wprowadzając do niej:

- 1) w odniesieniu do obiektów, które zostały przecenione w toku powszechnej inwentaryzacji, wartość początkową (odtworzenia) według cen obowiązujących w dniu 1 lipca 1960 r. oraz nową wartość zużycia według stanu na

dzień 31 grudnia 1959 r., obliczoną zgodnie z przepisami § 2 ust. 1;

- 2) w odniesieniu do pozostałych obiektów — wartość początkową według ksiąg, a ponadto dla obiektów pochodzących sprzed 31 grudnia 1959 r. — zużycie według ksiąg, ustalone na dzień 31 grudnia 1959 r.

2. Podstawą założenia ewidencji analitycznej środków trwałych, o której mowa w ust. 1, są karty inwentaryzacyjne środków trwałych sporządzone w toku powszechnej inwentaryzacji i zaktualizowane zgodnie z przepisami instrukcji nr VI Głównego Urzędu Statystycznego w sprawie zasad przeceny środków trwałych oraz sprawozdawczości z jej wyników.

§ 6. 1. W jednostkach, o których mowa w § 1 ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 5, w latach 1960 i 1961 wstrzymuje się obowiązek obliczania i dokonywania odpisów umorzeniowych z tytułu zużycia środków trwałych w stosunku do ogółu środków trwałych. Zasady i tryb jednorazowego obliczenia i wprowadzenia do ksiąg odpisów umorzeniowych za powyższe lata zostaną uregulowane odrębnie po ustaleniu nowych stawek amortyzacyjnych (umorzeniowych).

2. Zasada, o której mowa w ust. 1, nie dotyczy odpisów amortyzacyjnych z tytułu zużycia środków trwałych, zaliczanych w ciężar kosztów.

3. Odpisy umorzeniowe z tytułu zużycia środków trwałych w jednostkach, o których mowa w ust. 1, dokonane w 1960 r. przed ogłoszeniem niniejszego zarządzenia podlegają wystornowaniu nie później niż pod datą 31 grudnia 1960 r. Wartość umorzeń podlegających wystornowaniu nie obejmuje kosztów kapitalnych remontów zakończonych w 1960 r.

4. Koszty kapitalnych remontów zakończonych w latach 1960 i 1961 w jednostkach finansujących remonty kapitalne ze środków funduszu inwestycyjno-remontowego lub funduszu na remonty kapitalne, mimo niedokonywania odpisów umorzeniowych za te lata (ust. 3), ewidencjonuje się nadal według obowiązujących zasad (to znaczy w ciężar konta 01 „Umorzenie środków trwałych” i na dobro konta 85 „Fundusze zasadnicze”) z wyodrębnieniem w ewidencji analitycznej do konta 01 „Umorzenie środków trwałych”.

5. Jednostki, o których mowa w § 1 ust. 1 pkt 3, dokonują odpisów umorzeniowych w latach 1960 i 1961 według dotychczasowych zasad.

§ 7. 1. Przedsiębiorstwa państwowe wyśięgują pod datą 1 stycznia 1961 r. w korespondencji z kontem 85 „Fundusze zasadnicze” równowartość tych kosztów inwestycji w obcych obiektach, które polegały na adaptacjach i wykończeniu lokali użytkowych w budynkach państwowych, jeżeli inwestycje te były wykazane w księgach jako środki trwałe na dzień 31 grudnia 1959 r.

2. Nie podlegają wyśięgowaniu koszty inwestycji w obcych obiektach nie stanowiących własności jednostek państwowych oraz te inwestycje dokonane w budynkach państwowych, które polegały na adaptacjach i wykończeniu lokali użytkowych, jeżeli w wyniku tych inwestycji powstały urządzenia i instalacje, stanowiące obiekty inwentarzowe związane z działalnością produkcyjną lub inną działalnością gospodarczą przedsiębiorstwa użytkującego lokal (np. trzony kuchenne zakładów gastronomicznych, komory chłodnicze, instalacje klimatyzacyjne i wentylacyjne, dźwigi towarowe).

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. J. Kole